

ПАС **НОВИНИ****ОЛІМПІЙЦІ** **знай**
наших!**ОЛІМПІЙСЬКИЙ ЕФЕКТ**
ЛИМАНЦІНИ

Лиман - невеличке містечко на Донеччині, котре нині на лінії фронту. Але воно "на слуху" не тільки цим. Наше місто - наше серце, хоча і стікає кров'ю, виплекало плеяду світових спортивних зірок. Сьогодні піде мова про Лиманців - олімпійців. А ї у 20 - тисячному місті аж п'ять. Вірніше шість. Плюс є паралімпієць і космонавт. Того сім. Тож сьогодні розповідь про них.

Володимир Олександрович СІТКІН - стрибки у висоту. У Мельбурні він був шостим з результатом 2 метри.

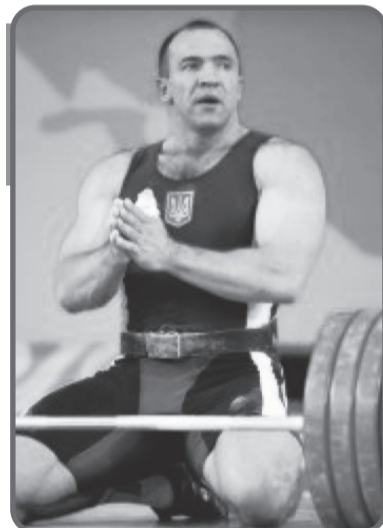
ЛЕГКА АТЛЕТИКА
МЕЛЬБУРН (АВСТРАЛІЯ) - 1956 рік

Народився у Лимані 6 квітня 1934 року. Чемпіон СРСР зі стрибків у висоту 1957 року, бронзовий призер - 1955 та 1956 років. У ці ж роки перемагав на зимових чемпіонатах Радянського Союзу. Крайній результат у манежі - 2.10. Рекордсмен СРСР 2.05 - 23.10.1955 р. в Одесі. Чемпіон України 1955-57 та 1961 рр. Перший «2-метровик» в Україні. Учасник Чемпіонату Європи 1954 року у Швейцарії (6-е місце). Майстер спорту міжнародного класу. Неодноразово виступав на спортивних аренах Англії, Фінляндії, Китаю та у багатьох інших країнах світу. Після великої спортивної кар'єри довгий час служив у армії, де займав посади, пов'язані з фізпідготовкою військовослужбовців. Освіта вища.

ВІЛЬНА БОРТЬБА
ТОКІО (ЯПОНІЯ) - 1964-й рік

Олександр Володимирович ІВАНИЦЬКИЙ - вільна боротьба, важка вага. У Токіо він став Олімпійським чемпіоном, не залишивши своїм суперникам, ніяких шансів на «золото».

Народився 10 грудня 1937 року у селищі Ярова Лиманського р-ну Донецької області. Заслужений майстер спорту. Чемпіон світу 1962-63, 1965-66, СРСР 1964-65 р.р. З 1973 року головний редактор головної редакції спортивних програм Держтелерадіо СРСР, а також заступник голови всесоюзної Федерації спортивних журналістів. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю «За трудову відзнаку». Автор книги «Шосте почуття», котра побачила світ у 1971-ому році. Олександр ІВАНИЦЬКИЙ навіть не поступився знаменитому російському борцю-великоваговику Олександрю Ведмедю. Між ними була зафіксована нічия.

Ігор Анатолійович РАЗОРЗОНОВ - важка атлетика (вагова категорія до 105 кілограмів). Учасник трьох Олімпіад. Заслужений майстер спорту.

Освіта вища. На жаль, в Америці йому не вдалося виступити, не дозволила травма спини. У Сідней він став четвертим, хоча підійняв вагу, що і бронзовий призер. А ось його власна вага, була на 200 грамів більшою, ніж у його конкурента. На Олімпійських Іграх в Афінах він виборов срібну олімпійську медаль. Чим пораду-

ВАЖКА АТЛЕТИКА
АТЛАНТА (США) - 1996-й рік,
СІДНЕЙ (АВСТРАЛІЯ) - 2000-й рік,
АФІНИ (ГРЕЦІЯ) - 2004-й рік,
ПЕКІН (КИТАЙ) - 2008-й рік.

вав всіх українців і, зокрема, своїх земляків-лиманців. У Пекіні був шостим.

Народився у 25 березня 1970-ого року.

Нагадаємо найвищі досягнення цього вольового і талановитого спортсмена.

Чемпіонати світу: 1993 р. (Мельбурн, Австралія): двоборство - «бронза», ривок і поштовх - «срібло», 1995-й (Гуанчжоу, Китай): двоборство і поштовх - «золото», ривок - «срібло». 1998 -й (Ляккі, Фінляндія): двоборство і поштовх - «золото», ривок - «бронза», 2001-й (Анталія, Туреччина): двоборство і ривок - «бронза», поштовх - «срібло».

Чемпіонати Європи: 1994-й (Соколов, Чехія): двоборство і ривок - «бронза». 2003-й (Лутракі, Греція): двоборство - «золото», ривок і поштовх - «срібло».

Переможець шести етапів Кубка світу (1994-2003). Чемпіон Європи серед юніорів (1990-й, Ла-Валетта, Мальта).

Неодноразовий чемпіон і володар Кубка України. Нещодавно Ігорю виповнилося 56 років. Вітаємо!

Нині він діючий тренер національної жіночої збірної команди з важкої атлетики. Довгий час тренувався і жив на Одещині. Почесний громадянин міст Овідіополь та Одеса.

Зараз проживає в Одесі і тренує збірну у Києві.

Каміла Сергіївна КОНОТОП (нар. 23 березня 2001, м. Лиман, Україна) — українська важкоатлетка, Майстер спорту України міжнародного класу, чемпіонка Європи 2021 року.

Тренуватися почала у важкоатлетичному залі «Колос» у Лимані, у Заслуженого тренера України Євгена Олексійовича Рокочого, який їй дав все можливе, щоб вона стала світовою зіркою.

ВАЖКА АТЛЕТИКА
ТОКІО (ЯПОНІЯ - 2021р.),
ПАРИЖ (ФРАНЦІЯ - 2024р.)

У 2016 році на чемпіонаті Європи у Ейлаті Каміла Конотоп здобула бронзову медаль у категорії до 53 кг. Наступного року на чемпіонаті світу у Бангкоці вона також завоювала бронзову медаль у тій же категорії.

У 2018 році в Замості Каміла здобула срібну медаль на чемпіонаті Європи у категорії до 53 кг до 23 років. У тому ж році важкоатлетка брала участь у чемпіонаті світу в Ашгабаті в категорії до 55 кг, проте медалей не здобула.

У 2019 році Каміла взяла участь у чемпіонаті світу в жіночій категорії до 55 кг у Паттаї. Того ж року вона здобула золоту медаль у чемпіонаті Європи серед юніорів у Бухаресті. На міжнародному кубку Катару в Досі вона здобула срібну медаль в категорії до 55 кг.

У 2020 році Каміла здобула в Римі срібну медаль в категорії до 55 кг.

У квітні 2021 року Каміла Конотоп здобула золоту медаль в категорії до 55 кг на чемпіонаті Європи в Москві, обігнавши суперниць з Росії та Бельгії.

25 травня 2021 року вперше стала чемпіонкою світу серед юніорів, встановивши новий юніорський рекорд світу (212 кг).

26 липня 2021 року посіла п'яте місце з важкої атлетики на першій у кар'єрі Олімпіаді (Токіо). В категорії до 55 кг Каміла Конотоп завершила змагання з сумою 206 кг.

17 квітня 2023 року виступила на чемпіонаті Європи у Єревані, де у ваговій категорії до 59 кг виграла три золоті медалі, а також встановила три рекорди Європи.

У 2024 році на Олімпійських Іграх у Парижі Каміла Конотоп у своїй ваговій категорії стала сьомою, хоча всі розраховували на медаль. Але травма не дозволила цього.

Кілька тижнів тому Каміла взяла участь у чемпіонаті України, котрий відбувся у Луцьку, здобула «золото» і виборола місце у національній збірній на чемпіонат Європи. Він відбудеться у найближчий час у Грузії.

став світовою спортивною зіркою.

ВЕЛОСИПЕДНИЙ СПОРТ АТЛАНТА (США) - 1996-й рік

Богдан Олександрович БОНДАРІВ - велосипедний спорт. На Олімпійських Іграх у Атланті Богдан посів сьоме місце у загальній гонці і одинадцяте в індивідуальній.

Народився 2 червня 1974 року у Лимані. Він також двократний срібний призер чемпіонатів світу. Чемпіон світу серед військовослужбовців. Багатократний чемпіон і призер чемпіонатів України. Учасник і переможець престижних європейських і світових велогонок. Освіта вища.

Зараз Богдан виступає за польський професійний вело-клуб.

Спортивна кар'єра цього велогонщика могла припинитися на самому початку. Ще школярем він брав участь у обласних змаганнях і в одному з них зазнав важкої травми. Кілька місяців тривало

лікування, операції одна за одною. Лікарі вже поставили хрест на його спортивному житті. Однак Богдан його не поставив.

Завдяки неймовірній силі волі, величезній любові до велоспорту, і звичайно, величезній підтримці улюблених батьків, Людмили Миколаївни і Олександра Миколайовича, першого тренера Петра Васильовича Шаропова він не тільки повернувся до повноцінного життя, а й

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади

СЕНДЕЦЬКОЇ Тетяни Михайлівни, жительки села Яцьківка Лиманської міської територіальної громади

Записала:

Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці
ШВЕЦЬ Ольга Михайлівна

Хочу поправити, що війна почалася з 2014 року. Особливо для мене. 2015 році мої два сини пішли захищати наше село і наші міста Слов'янськ, Краматорськ. Вони і сьогодні захищають нашу Україну, бо для них це святе, це їхня Батьківщина, де вони народилися і живуть, нікуди не втекли, а пішли з перших днів війни захищати Вітчизну.

Коли почалась повномасштабна війна у 2022 році, а у нас вона почалась - весною 24 квітня, у неділю, це був Великдень.

Була я в підвалі в селі Яцьківка, зі мною також були мої земляки, бо в селі бути було страшно, а так ми всі разом жили там. Ніч напередодні великоддя була жахлива, було дуже

гучно. Ми майже не спали, хто спав, хто просто лежав та важко видихав, а я молилася. Коли все притихло, я сказала всім Христос Воскрес. Звичайно, всі відповіли: "Воистину Воскрес!". Потім, я також посадила всіх в коло і ми всі молилися. Коли вийшли всі на подвір'я, то було тихо і йшов невеликий дощик, сказала всім, що виходимо всі разом, хто куди, хто в туалет, хто просто вдихнути свіжого повітря.

І тут раптом намалювалась ось така картина.

Відкриваються тихенько ворота і я побачила камуфляжну форму, я подумала це наші хлопчики заходять. Я сказала Слава Україні. Але коли я побачила червоні стрічки на рукаві та ногах, то мене взяв страх, я відразу подумала, що зараз буде. Так зайшли до нас у підвал, заставили вийти, жінок в одну сторону,

а чоловіків в другу, чоловіків роздягали до пояса, перевіряли па-спорти.

Там ми були до 7 травня і нас відпустили додому. Рано вранці я встала і разом з своїм односельчанином Шумейком Іваном (царство небесне) пішли додому, але мені здавалось я не йшла, а летіла і землі не торкалась, коли я побачила свого брата та спалений, розбитий будинок, то і зовсім я бігла в своє село. Добігла я до першої вулиці і тут почалося. Це було щось. Мені здавалось що я попала на кіностудію, де знімають кіно про війну. Кожне подвір'я було розбито, по вулиці лігала техніка, на техніці сиділи п'яні орки і кричали "слава росії", але я йшла і весь час сама собі казала: «Лайна вам, а не нашої України, ви тут будете не довго, погонять вас, як поганих собак звідси».

Коли я прийшла додому, почалися дні жахів, дні страждань і переживань. Кожного дня до мене приходили і караулили мій двір, бо їм вже було сказано, що я ховаю своїх синів, але вони на той час були поранені і лежали в Дніпрі, в лікарні (так мені доповіли добрі люди), бо під час обшуку в мене було забрано телефон і я нічого не знала. Жили ми майже півроку в страху, всі люди боялися всього.

Але, але, але мої молитви та інших людей, з якими ми ходили до церкви, Бог почув нас і 21 вересня 2022 року село наше було звільнено. Тоді у нас почалися сльози радості, душа кричати просилася, хотілося кричати на все село: "Ура, ура, ураааа..." - і, дійсно, це так і було.

Ну оце, що змогла те я й написала, воно я ж кажу багато чого є розповісти. А як авіабомбами нас били, та хіба ти його все розкажеш...

Спогади

Байдіної Ірини та її чоловіка Іванцова Миколи жителів села Діброва, Лиманської ОТГ

Записала:

Директор будинку дозвілля с. Діброва Курілова Тетяна
Анатоліївна

Війна розкидала нас, жителів Діброви, по різних куточках України. Хтось залишився на рідній землі попри все, а хтось був змушений шукати прихистку в чужих краях, рятуючи життя. Серед тих, чия доля була обпалена вогнем війни, — наша односельчанка Ірина Байдіна та її чоловік Микола.

Їхня історія — це хроніка неймовірного болю, виживання та відродження. Майже чотири роки подружжя жило під постійними обстрілами в рідній Діброві. Їхній дім, який вони будували роками, вкладаючи душу в кожен цеглину, став мішенню для ворога, а життя перетворилося на щоденну боротьбу за існування.

Всім довгих місяців Ірина та Микола прожили у підвалі, який став

для них єдиним сховком. Ірина згадує, що спати доводилося в засіках, де колись зберігали зерно. Без світла, без води, без елементарних зручностей — у повній темряві та страху. На поверхню виходили лише в короткі хвилини тиші, щоб набрати води чи нашвидкуруч приготувати їжу на вогнищі.

Фатальною датою для родини стало 2 травня 2022 року. Для них цей день став другим днем народження. Близько 7:30 ранку ворожий приліт перетворив їхнє затишне обійстя на попелище. Кухня спалахнула миттєво. Подружжя намагалося вибратися з будинку, але двері заблокувало уламками. Лише дивом їм вдалося вибити їх і вирватися з вогняної пастки. За лічені хвилини пряме влучання знищило все: їх дім, подвір'я, все минуле життя. З палаючого будинку вони вибігли в чому були, встигли схопити лише документи. Серед згарища вціліла тільки криниця — німий свідок трагедії.

Певний час після втрати дому єдиним прихистком для Ірини та Миколи став будинок сестри, яка встигла виїхати на початку війни. Але ці стіни, хоч і рідні, не могли захистити від того жаху, що накрив село. Це були чотири довгих, виснажливих місяці життя в окупації, які здавалися вічністю.

Дні зливалися в одну суцільну сіру смугу тривоги. Життя перетворилося на тихе виживання в тіні ворога. Кожен вихід на вулицю був невиправданим ризиком, кожна ніч — випробуванням невідомістю. У селі панувала гнітюча атмосфера

страху: люди зайвий раз не виходили з дворів, боячись потрапити на очі окупантам. Ірина з Миколою жили в інформаційному вакуумі, відірвані від світу, без розуміння, що відбувається за межами села, але з незгасною надією, що про них не забули.

Вони засинали й прокидалися під звуки вибухів, берегли кожну крихту запасів. Це було існування на межі людських сил, де головною метою було просто дожити до ранку. Але попри все, вони чекали. Чекали на наших. І цей день настав — українські військові звільнили Діброву, повернувши людям відчуття свободи.

Після заходу Збройних Сил України для Ірини та Миколи ситуація кардинально покращилася: було налагоджено масове постачання різноманітної гуманітарної допомоги — продукти харчування, медикаменти, одяг, посуд, засоби гігієни, павербанки та інші необхідні речі. Це стало для них надзвичайно важливою підтримкою й реально допомогло пережити ті важкі часи. Але постійна небезпека, зруйнована інфраструктура та проблеми зі здоров'ям у Миколи змусили їх прийняти надважке рішення — покинути рідну Діброву.

Останньою краплею стали вмовляння сестри Ірини, яка допомогла їм знайти будинок у селі Цибулеве Дмитрівської громади на Кіровоградщині. Саме туди — в невідомість, але подали від вибухів — і вирушили наші односельці, де згодом і оселилися. 20 червня 2025 року стало днем прощання з минулим життям.

Їх зустріли серед ночі, під дощем, але з великим теплом. Місцева громада, староста та небайдужі люди допомогли їм розпочати життя з нуля: надали житло, допомогли з меблями, продуктами та оформленням документів.

Ірина зі сльозами на очах каже, що після місяців життя у підвалі звичайний будинок здається їм справжніми хоромами. Тепер вони можуть насолоджуватися тишею, дихати свіжим повітрям і дивитися на небо без страху, що звідти прилетить смерть.

Але війна залишила глибокий шрам у серці нашої односельчанки. Страшна звістка наздогнала її з рідної Донеччини, з села Терни, де мешкали її батьки. Під час ворожого обстрілу з дронів загинув батько Ірини. У підвалі, де ховалися люди, було 16 осіб — живими залишилися лише п'ятеро. Хоча мамі дивом вдалося вижити, тато отримав смертельне осколкове поранення. Трагедія стала ще глибшою через те, що запеклий вогонь і смертельна небезпека не дозволили їй навіть поховати чоловіка.

Попри всі пережиті втрати й біль, Ірина та Микола знаходять у собі сили жити далі. Крок за кроком вони облаштовують побут на новому місці, мріють про власний будинок і спокійне життя в Цибулевому. Та водночас у їхніх серцях живе незгасна надія, що колись вони зможуть повернутися до своєї рідної Діброви — на землю юності й пам'яті. Їхня родина навіть поповнилася новими членами — прихистили кошеня та взяли з притулку собачку на ім'я Рудді.

«Нам довелося пройти через страшні випробування, втратити майже все, — каже наша Ірина. — Але ми живі. Це означає, що мусимо жити далі, підтримувати одне одного і берегти те, що маємо зараз».

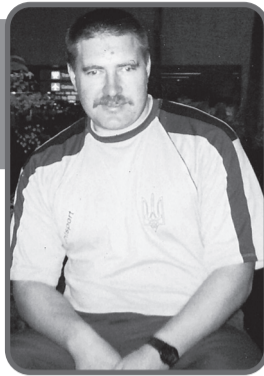
Діброва пам'ятає своїх. Історія Ірини Байдіної — це історія незламності духу наших людей, які навіть втративши дім, не втратили людяності та віри в майбутнє.

ПАС новини знай ОЛІМПІЙЦІ наших!

Герої не здаються

СІМ'Я, що СТАЛА ВІЙСЬКОМ

Продовження...

ЛЕГКА АТЛЕТИКА
СІДНЕЙ (АВСТРАЛІЯ - 2000 р.),
АФІНИ (ГРЕЦІЯ - 2004 р.),
ПЕКІН (КИТАЙ - 2008 р.)

Коли на літніх Олімпійських Іграх в Афінах у 2004 році Ігор Разорьонов, здобув срібну олімпійську медаль, через кілька днів на спортивній арені столиці Греції виступив ще один лиманець родом з селища Дробишеве, член паралімпійської національної збірної України з легкої атлетики **Володимир Вікторович ПІДУБНИЙ**.

У штовханні ядра він виборов паралімпійську бронзу. Це була його друга Олімпіада. У 2000-му році у Сідней він був п'ятим. А на третій, у Китаї (2008 р.), став восьмим. Володимир - бронзовий призер чемпіонату світу у Франції (2002 р.), срібний призер чемпіонату Європи у Нідерландах (2003р.). І як підсумок - у Афінах - бронза.

А у серпні 2005 року на чемпіонаті Європи у Фінляндії Піддубний виборов срібну і бронзову медалі відповідно у метанні диску і штовханні ядра. У метанні диску його результат склав 34,01 метра, а у штовханні ядра - 12, 48 метра. До речі, вага ядра 4 кг. Приємно, звичайно, знайти нове ім'я у великому спорті, тим більше нашого земляка. На жаль, тяжка хвороба вирвала його із наших рядів у 2018 році у віці 55 років триразового учасника Олімпійських Ігор.

КОСМОС
ЛЕОНІД ДЕНИСОВИЧ КИЗИМ

Наш відомий, легендарний земляк, льотчик - космонавт за номером 48 в космічній історії Всесвіту, генерал - полковник **Леонід Денисович КИЗИМ**, який шість разів виходив у відкритий космос і перебував там довгий рекордний час, теж удостоєний звання Залуженого майстра спорту.

Тож п'ятеро лиманських олімпійців брало участь у дев'яти Олімпійських Іграх, один паралімпієць - у трьох Паралімпіадах і один - тричі у космічних перегонах, котрі тривали місяцями.

Олександр ПАСІЧНИК

— добровільно став на захист Батьківщини. Без вагань він змінив робочий кабінет на військову форму, адже розумів: сьогодні кожен має зробити свій внесок у спільну любов'ю до людей. А ще, він чесний, чесний до себе і до людей.

Його вчинок — це приклад справжнього патріотизму, мужності та відповідальності. Особливо зворушує те, що його родина також не залишилася осторонь: син Олександра Миколайовича, Микола, разом із батьком став на захист України. Це не просто сім'я — це символ єдності, сили духу та відданості своїй країні. Я знаю його як людину слова, яка завжди доводила справу до кінця. І сьогодні я впевнена: ті ж якості до-

До редакції чимало звертається лиманців, які розповідають про Героїв - земляків. Навіть пишуть. Ось ці авторки цього матеріалу, написали про свого колегу **Олександра Миколайовича Сиротенку**. Ми пропонуємо вам, шановні читачі, прочитати від душі написаний нарис лиманськими жителями.

На знімку: **О.М.Сиротенко; наш Герой з сім'єю**

У час, коли доля країни вирішується щодня, особливо цінними стають історії людей, які не залишилися осторонь. Одним із таких є наш колега, наш друг, людина про яку хочеться говорити— **Олександр Миколайович Сиротенко**.

Його добре знають у Лиманській територіальній об'єднаній громаді як відповідального старосту Шандриголівського старостинського округу, справедливого та небайдужого керівника. Працюючи старостою, він завжди був поруч із людьми — допомагав вирішувати щоденні проблеми, підтримував у складні моменти, відстоював інтереси кожного жителя. Для багатьох він став не просто посадовцем, а людиною, якій довіряють і до якої йдуть за порадою. А раніше працював він у місцевій школі і особливе відношення дітей і до дітей у нього завжди було присутнім. Вони його поважали і приймали за свого. А це багато, бо наші діти - це майбутнє.

Хочу сказати про його почуття гумору. Навіть у найнапруженіші моменти **Олександр Миколайович** умів розрядити обстановку влучним жартом, підбадьорити людей і знайти світлу ноту там, де, здавалось би, її вже немає. Саме ця риса допомагала йому об'єднувати людей і вселяти впевненість у краще. Та коли країна опинилася перед загрозою, **Олександр Миколайович**, прийняв рішення, яке викликає глибоку повагу й повагу. Без вагань він змінив робочий кабінет на військову форму, адже розумів: сьогодні кожен має зробити свій внесок у спільну любов'ю до людей. А ще, він чесний, чесний до себе і до людей.

помагають йому й на службі. Пишаємось, що працювали поруч, дякуємо за дружбу. Його приклад надихає, додає віри та нагадує, що справжні герої — серед нас. І тільки.

Бажаємо йому міцного здоров'я, сили, витримки та якнайшвидшого повернення додому з Перемогою. Адже тут на нього чекають — родина, колеги і вся громада, які щиро вірять у нього та дякують за відвагу.

Пишаюсь тим, що мала честь бути колегою **Сиротенка Олександра Миколайовича**. Для мене він мужня людина, яка добровільно з перших днів повномасштабного вторгнення, залишила цивільне життя, родину, кар'єру. У нього була можливість залишитися і працювати у громаді, але він свідомо обрав шлях боротьби за збереження вільної України. Та й не могло бути по іншому, бо за характером **Олександр Миколайович** цілеспрямована, рішуча, справедлива, чесна, відповідальна людина. Він ні на хвилину не забуває свою громаду, своїх людей. Постійно тримає на контролі проблеми своїх земляків і допомагає.

Він гордість Лиманщини та рідного Шандриголівського, достойний син України.

Бажаю Вам, шановний Олександр Миколайовичу, Перемоги у всіх битвах - як на полі бою, так і у житті. Нехай Вас завжди супроводжує удача, а мир повернеться в Україну завдяки Вашій силі і мужності.

Олена БАБАНІНА, Любов ФІЛОНЕНКО, жительки Лиманської територіальної об'єднаної громади, позаштатні кореспонденти газети "ЗОРЯ"

«Ці матеріали підготовлені за фінансової підтримки Шведської асоціації видавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України "Frontline Press". This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's "Frontline Press" initiative.»

"КОБЗАР" - ЦЕ НЕЗЛАМНІСТЬ, А ЧУПРОВА - ЦЕ МАЙБУТНЄ!

Мала чудову нагоду привітати переможниць творчого конкурсу, присвяченому 212-й річниці від дня народження **Тараса Григоровича Шевченка**. Дві чарівні дівчини – **Олена Чупрова** та **Наталія Савчук**, дотрималися всіх вимог конкурсу та набрали найбільшу кількість балів.

Олена Чупрова вручає лиманську прифронтову газету "Зоря" Ірині РЕПАЛО, в.о. міського голови м. Козятин Вінницької області.

Було приємно особисто вручити головний символ нашої Незламності — примірники «Кобзаря».

Дякую всім учасникам за любов до українського слова! Попереду ще багато цікавих конкурсів, творчих ідей та культурних ініціатив.

Нехай Шевченківське «Борітеся — поборете!» веде нас всіх до нових перемог

До речі, 212-ї річниці від дня народження великого українського поета, художника та мислителя – **Тараса Григоровича Шевченка**, відділ культури міста Козятин провів креативний творчий конкурс, який об'єднав шанувальників українського слова та сучасних форматів творчості. Учасникам було запропоновано незвичайне й водночас дуже цікаве завдання – уявити, що **Тарас Шевченко** живе у наш час і є популярним українським блогером. За умовами конкурсу, «сучасний Шевченко» мав приїхати до Козятин, зробити фото у відомій міській локації та написати кілька віршованих рядків, натхненних цим зображенням.

Приємно повідомити, що завідувач дитячим сектором МБК «Зеленоклинський» (Лиманська

МТГ) **Олена Чупрова** взяла участь у цьому творчому змаганні та здобула перемогу, продемонструвавши креативність, художнє мислення та любов до української поезії. Робота **Олени** отримала найбільшу підтримку глядачів у мережі Фейсбук – саме її публікація зібрала найбільшу кількість вподобань, що й забезпечило їй перше місце у конкурсі.

У місті Козятин відбулося урочисте нагородження переможців. Нагороди та подарунки за перемогу **Олена Чупрова** отримала особисто від секретаря Козятинської міської ради **Ірини Репало** та начальниці відділу культури міста Козятин **Світлани Рибінської**, які привітали переможницю та подякували учасникам за креативність і популяризацію української культури.

Щиро вітаємо Олену із заслуженою перемогою! Її успіх – це ще одне підтвердження того, що українська культура живе, розвивається та знаходить нові сучасні форми, які поєднують традицію і креатив, а талановиті люди Лиманщини здобувають перемоги навіть, коли знаходяться далеко від рідних домів. Бажаємо натхнення, нових творчих ідей та подальших перемог!

ЗОРЯ

Директор ТОВ "Редакція газети "Зоря" **О.А.ПАСІЧНИК**

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000025007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Кисву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець. — ТОВ "Редакція газети "Зоря"

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПП, видавець Головним територіальним управлінням пошти у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Результат не несе відповідальності за зміст опублікованих матеріалів. Автор несе відповідальність за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Друкар автор не обов'язково співпадає з назвою зору редакції. * Говорити за власною відповідальністю. * Друкар несе відповідальність за зміст опублікованих матеріалів. * Друкар несе відповідальність за зміст опублікованих матеріалів. * Друкар несе відповідальність за зміст опублікованих матеріалів.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.